

Γράφει ο **Σέργιος Μαρούδας**

Ακόμα μια **δολοφονία,** ακόμα μία αναζήτηση ενόχων, ακόμα μία σοκαρισμένη κοινή γνώμη, ακόμα μία κυβερνητική εντολή να βρεθούν οι ένοχοι, για να ξεπλυθεί αυτή, όπως και οποιαδήποτε προηγούμενη, όπως και οποιαδήποτε επόμενη που θα έρθει, μέσα από την διαδικασία της επιλογής του λιγότερου κακού απ' την προϋπάρχουσα, κινούμενη στους ίδιους πολιτικούς άξονες του καπιταλιστικού συστήματος.

Ενός συστήματος που τροφοδοτεί και τροφοδοτείται από τέτοιου είδους ενέργειες, με διαφορετικό περιτύλιγμα κάθε φορά, αλλά με ίδιο περιεχόμενο πάντα.

Ενός συστήματος που ο κανιβαλικός του χαρακτήρας είναι τέτοιου μεγέθους, που διέπει και αρκετούς που δεν συντάσσονται μαζί του.

Ενός συστήματος που δημιουργεί συνθήκες εξόντωσης για τους περισσότερους ανθρώπους, με συνέπεια να αυξάνονται οι παραβατικές συμπεριφορές μεταξύ τους.

Ενός συστήματος που προωθεί την κουλτούρα των ναρκωτικών, την κουλτούρα των βιασμών, την κουλτούρα της επιβολής της θέλησης του ισχυρού, με κάθε τίμημα. Οι

απολήξεις του είμαστε όλοι μας, άλλος λιγότερο, άλλος περισσότερο και ίσως είναι το μοναδικό κομμάτι ατομικής ευθύνης που θα ‘πρεπε να αντιμετωπίσουμε κάπως πιο αναβαθμισμένα, μπας και ανατρέψουμε αυτό το καρκίνωμα που κατατρώει τις ζωές μας.

Οι ένοχοι πρέπει να βρεθούνε και να πληρώσουν, αδιαμφισβήτητα. Όταν κάτι όμως επαναλαμβάνεται, μήπως η κύρια ενοχή δεν είναι εκεί που στρέφουμε τα βλέμματά μας; Μήπως κάθε φορά πιάνουμε τη μαρίδα (που λένε και στο χωριό μου) και αφήνουμε τους καρχαρίες; Με λίγα λόγια αν δεν αλλάξουμε αυτό που γεννάει τους εγκληματίες, πώς θα σταματήσουν να υπάρχουν αυτοί;

Αρκετοί και αρκετές θα πουν ότι αυτά που λέω είναι θεωρίες, είναι γενικόλογα, είναι ιδεολογήματα. Θα συμφωνήσω, γιατί πριν από οποιαδήποτε πράξη, υπάρχει πάντα το θεωρητικό της πεδίο, χωρίς αυτό δεν υφίσταται πράξη. Η λογική της διαχείρισης του υπάρχοντος σαν μονόδρομος αντίληψης και κατά συνέπεια και δράσης, δεν με βρίσκει σύμφωνο.

> Η βία σαν μέσο κυριαρχίας μεταξύ των ανθρώπων με διαφορετικές οπαδικές προτιμήσεις, δεν δίνει πρεστίζ και ανωτερότητα σε αυτόν που ‘‘κερδίζει’’ μια μάχη. Σε εγκλωβίζει σε σκοτεινά αδιέξοδα, πλήρως εκμεταλλεύσιμα απ’ το σύστημα

Πάμε τώρα στους οπαδούς. Άνθρωποι με πολύ μεγάλη αγάπη για την ομάδα τους, στη συντριπτική τους πλειοψηφία αγνοί αγωνιστές για τα χρώματα που υποστηρίζουν. Μία δεξαμενή υποκειμένων που δυνάμει είναι ικανή για τα πάντα. Το θεωρητικό έλλειμμα που υπάρχει στην κοινωνία και κατ’ επέκταση στις οπαδικές ομαδοποιήσεις, τούς αφήνει έρμαια να συμπεριφερθούν όπως και η κοινωνία, στις διάφορες εκλογικές αναμετρήσεις που μετατοπίζεται απ’ τον έναν στον άλλον, βάζοντας πλάτη για την εξόντωσή της από την ίδια την ”επιλογή” της.

Αυτό δεν συμβαίνει γιατί είναι χαζοί και τοξικοεξαρτημένοι, συμβαίνει γιατί νομοτελειακά, **αν δεν έχεις ταξική προσέγγιση** στη κίνησή σου, άγεσαι και φέρεσαι σύμφωνα με τους εκάστοτε συσχετισμούς δύναμης. Δεν είναι δηλαδή κάτι που συμβαίνει σε μία συγκεκριμένη ομαδοποίηση της κοινωνίας που της έχουν αποδοθεί και συγκεκριμένα λούμπεν χαρακτηριστικά από την ίδια, αλλά σε όλη την κοινωνία. Για αυτό, αν σε κάθε παραβατική συμπεριφορά των υποκειμένων που απαρτίζουν την κοινωνία, η ίδια δεν παίρνει την ευθύνη

που της αναλογεί, αποδομούμε τα θεμέλια του πραγματικού προβλήματος και ασχολούμαστε μόνο με την απόληξή του, για να κοιμόμαστε ήσυχοι. Μήπως ήρθε η ώρα για λίγο ξενύχτι;

Η βία υπάρχει παντού γύρω μας, τις περισσότερες φορές μάλιστα, είναι και νόμιμη. Τα παραδείγματα πολλά, επιγραμματικά να αναφέρω, την Κερατέα παλιότερα, τις Σκουριές, τις επιδρομές των μπάτσων στα νησιά για να κινηθούν ενάντια στους κατοίκους που δεν θέλανε να συμμορφωθούν σύμφωνα με τα κυβερνητικά σχέδια, τους χιλιάδες νεκρούς πρόσφυγες και μετανάστες, την καταστολή στις διάφορες διαδηλώσεις του λαού που διεκδικεί να ζήσει με καλύτερες συνθήκες και δεν έχει αποδεχτεί την επιβίωση σαν ταβάνι ζωής, την Νέα Σμύρνη, τα Σεπόλια, τον Ζακ και άλλα πολλά. Οπότε την αποδοχή της βίας σαν μέσο επιβολής των θέλω του την έχει κάνει εφαρμογή πρώτα το κράτος, αφού κατά το δοκούν την έχει νομιμοποιήσει κιόλας. Αυτό βέβαια δεν μπορεί να αποτελεί δικαιολογία για να συμπεριφέρεται κάποιος όπως θέλει, επειδή αυτό κάνει το καπιταλιστικό σύστημα μέσω των κυβερνήσεών του, αλλά τουναντίον να εναντιωθεί σε τέτοιες ενέργειες, προτάσσοντας ένα διαφορετικό τρόπο οργάνωσης και δράσης μίας κοινωνίας, που η ανθρώπινη ζωή θα είναι το υπέρτατο αγαθό και δεν θα αναμετριέται με το κέρδος του κεφαλαίου, για να της αποδοθεί μία αξία.

> Ο εχθρός δεν είναι στα πέταλα ούτε στις κεντρικές κερκίδες. Ο εχθρός είναι στις ΠΑΕ, στο αλισβερίσι το οικονομικό που επιτρέπει ένα συμβόλαιο παίχτη να είναι τέτοιο ώστε να μπορούσε να λύσει το βιοτικό πρόβλημα μιας επαρχίας στην Αφρική

Με αυτό τον τρόπο λοιπόν αποδεχόμαστε τη βία που μπορούμε να επιβάλουμε εμείς, σε οποιαδήποτε δεξαμενή ανήκουμε, ανάλογα με τον καθωσπρεπισμό που μας διακατέχει, θρησκευτικό, σεξουαλικό, φυλετικό και πάει λέγοντας. Όταν λοιπόν έχουμε οργανώσει μία κοινωνία σε αυτά τα πρότυπα, που ο δυνατός υπερισχύει του αδύναμου με κάθε τίμημα, δεν μπορούμε να ελέγξουμε εξ ολοκλήρου την εμφάνιση της βίας, καθώς και την έντασή της, καθώς και τις αιτίες που την πραγματώνουν. Όταν συμβαίνει αυτό την καταδικάζουμε, παρόλο που μέχρι τότε την έχουμε θρέψει και την έχουμε γιγαντώσει. Όταν επικρατεί ο ατομισμός και ο εγωκεντρισμός αυτό συμβαίνει, αντιλαμβάνομαι τα πάντα με γνώμονα εμένα και όχι σαν μέρος της κοινωνίας που υπάρχω και αλληλεπιδρώ.

Κλείνοντας, θα ήθελα να το κάνω λίγο λιανά (που ξαναλένε στο χωριό μου). Αν θέλουμε να σταματήσουν αυτά τα εγκλήματα, θα πρέπει να γκρεμίσουμε το σύστημα που τα γεννά. Δεν

υπάρχει άλλος δρόμος. Όσον αφορά τους οπαδούς, θα πρέπει **να επαναπροσδιορίσουμε την σημασία της νίκης, της επιτυχίας, του δρόμου** για να φτάσεις σε αυτήν. **Ο εχθρός δεν είναι στα πέταλα ούτε στις κεντρικές κερκίδες. Ο εχθρός είναι στις ΠΑΕ,** στις ανώνυμες εταιρίες, στο αλισβερίσι το οικονομικό που επιτρέπει ένα συμβόλαιο παίχτη να είναι τέτοιο ώστε να μπορούσε να λύσει το βιοτικό πρόβλημα μιας επαρχίας στην Αφρική.

Καμία στήριξη στις ΠΑΕ, επιστροφή στον ερασιτεχνικό αθλητισμό σ' όλα τα τμήματα και εντός και εκτός των γραμμών των αγωνιστικών χώρων. Σκοπός είναι να αγωνιστούμε και να περάσουμε όμορφα, όχι να εξαλείψουμε τον αντίπαλο. Η βία σαν μέσο κυριαρχίας μεταξύ των ανθρώπων με διαφορετικές οπαδικές προτιμήσεις, δεν δίνει πρεστίζ και ανωτερότητα σε αυτόν που ''κερδίζει'' μια μάχη. Σε εγκλωβίζει σε σκοτεινά αδιέξοδα, πλήρως εκμεταλλεύσιμα απ' το σύστημα,αφού σε αφομοιώνει και σε χρησιμοποιεί όπως αυτό θέλει και βολεύεται. Δεν είναι τυχαία λοιπόν η τόσο μεγάλη **άνοδος των φασιστών στις κερκίδες σε ολόκληρο τον κόσμο,** είναι αποτέλεσμα του αδιεξόδου του καπιταλισμού να κινηθεί και επιστρατεύει τον μεγαλύτερο σύμμαχό του στα δύσκολα. Πολύ εύκολα λοιπόν από εκεί που πήγαινες να δεις την ομάδα που γουστάρεις, μπορεί να είσαι μέρος ενός σχεδίου εκφασισμού της κοινωνίας, στο όνομα του συλλόγου σου. Μπορεί να δυναμώνεις την επιρροή τού εκάστοτε ευεργέτη – επιχειρηματία – επενδυτή (έχουν πολλά ονόματα κατά καιρούς) στο πολιτικό στερέωμα για να κάνει τη δουλειά του πιο εύκολα (φοροελαφρύνσεις, δωρεές κλπ). Όλα αυτά λοιπόν **δεν αλλάζουν με καλύτερα πρόσωπα στις ίδιες θέσεις. Αλλάζουν με ανατροπή των θέσεων.**

Θα ήθελα η επόμενη φορά που θα έχω ανάγκη να επικοινωνήσω για κάτι σχετικό με το οπαδικό κίνημα στην Ελλάδα, να έχει αναφορά σε ομόνοια και σύμπνοια των οπαδών μεταξύ τους και τιμωρία σε αυτούς που ευθύνονται πραγματικά για τις τόσες χαμένες ζωές ανθρώπων.

Προσπαθώντας να απαλύνω τις τύψεις μου
Μαρούδας Σέργιος
Πρώην μέλος των MONSTERS